

ภาคแสดงที่คำกริยาไม่ปรากฏในภาษาจีน และ ภาษาไทย

ภาคแสดงในบางภาษา เช่น ภาษาอังกฤษจะต้องมีคำกริยาอยู่ด้วย แต่ในภาษาจีน และ ภาษาไทย เราได้พบว่า ภาคแสดงอาจไม่ต้องมีคำกริยาปรากฏอยู่ก็ได้ รายละเอียดของภาคแสดงที่คำกริยาไม่ปรากฏในทั้งสองภาษามีดังนี้

2.1 ภาคแสดงที่คำกริยาไม่ปรากฏในภาษาจีน

ภาคแสดงที่คำกริยาไม่ปรากฏในภาษาจีนมีส่วนประกอบและลักษณะการปรากฏดังนี้

2.1.1 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำนาม

ลูหวิ ชูเซียง (呂叔湘 Lǚ Shū-xiāng 1981 : 19) ได้สรุปลักษณะของภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำนามไว้ว่า "คำนามที่ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงนี้ โดยมากจะเป็นคำนามประสม หรือกลุ่มคำที่มีคำนามเป็นคำหลัก" ตามข้อมูลที่รวบรวมได้ ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำนามมีดังนี้

2.1.1.1 ภาคแสดงที่คำนามปรากฏแต่ลำพัง

คำนามอาจปรากฏแต่ลำพังทำหน้าที่เป็นภาคแสดงได้ แต่มีใช้ว่าคำนามทุกคำจะทำหน้าที่นี้ได้ เท่าที่พบ คำนามที่ปรากฏแต่ลำพังและทำหน้าที่เป็นภาคแสดงมีดังนี้

2.1.1.1.1 คำนามที่บอกวัน วันสำคัญเทศกาล
ครอบครัว หรือฤดูกาล

ตัวอย่าง

1.

今天 星期天。
Jīntiān Xīngqítīān.

วันนี้ วันอาทิตย์

วันนี้วันอาทิตย์

2. 後天 國慶。
Hòutiān Guóqìng.
มะรืนนี้ วันชาติ
มะรืนนี้วันชาติ
3. 明天 春節。
Míngtiān Chūnjié.
พรุ่งนี้ ตรุษจีน
พรุ่งนี้ตรุษจีน
4. 現在 旱季。
Xiànzài hànjì.
ตอนนี้ หน้าแล้ง
ตอนนี้หน้าแล้ง

2.1.1.1.2 คำนามที่บอกปรากฏการณ์ธรรมชาติหรือ

ชื่อโรค*

ตัวอย่าง

1. 昨晚 月食。
Zuówǎn yuèshí.
เมื่อคืน จันทรุปราคา
เมื่อคืนเกิดจันทรุปราคา
2. 六月 七日 地震。
Liùyuè qīrì dìzhèn.
เดือนมิถุนายน วันที่ 7 แผ่นดินไหว
วันที่ 7 เดือนมิถุนายนเกิดแผ่นดินไหว

* คำนามที่บอกปรากฏการณ์ธรรมชาติ และชื่อโรค ผู้อ่านอาจจะรู้สึกว่าเป็นคำที่ไม่เกี่ยวข้องกันซึ่งผู้วิจัยเองก็รู้สึกเช่นนี้เหมือนกัน แต่ในที่นี้ ผู้วิจัยเขียนตามบทความ "ภาคแสดงที่เป็นหมวดคำนาม" ของ เย่ ฉางยิ่น (叶長蔭 Yè Cháng-yīn 1982 : 249)

3. 他 姐 姐 肝 炎。
Tā jiějiě gānyán.
เขา พี่สาว ตับอักเสบ
พี่สาวเขาตับอักเสบ

4. 她 哥 哥 香 港 腳。
Tā gēge Xiānggǎngjiǎo.
เขา พี่ชาย อ่องกง-ฟุต
พี่ชายเขาเป็นอ่องกงฟุต

2.1.1.1.3 คำนามที่เป็นชื่อเฉพาะและนำมาใช้ให้มี

ความหมายเปรียบเทียบ

ตัวอย่าง

1. 這 老 爺 子 諸 葛 亮。
Zhè lǎoyézi Zhū Gé-liàng.
นี่ ลุง ขงเบ้ง
ลุงคนนี่ขงเบ้ง

2. 那 傢 伙 希 特 勒。
Nà jiāhuo Xītèlè.
นั่น ไอ้หมอ ฮิตเลอร์
ไอ้หมอนั่น ฮิตเลอร์

3. 這 老 太 太 白 骨 精*。
Zhè lǎotàitai Báigújīng.
นี่ ยายแก่ ผีกระดูกขาว
ยายแก่คนนี่ผีกระดูกขาว

* "ผีกระดูกขาว" เป็นชื่อตัวละครหญิงซึ่งแปลงตัวจากกระดูกในเรื่อง "ไซอิ๋ว" "ผีกระดูกขาว" เมื่อแปลงตัวเป็นหญิงสาวจะมีหน้าตางามเหมือนนางฟ้า แต่จิตใจโหดเหี้ยม ปัจจุบันคนจีนมักจะใช้คำนี้เปรียบเทียบกับผู้หญิงที่มีความงามแต่จิตใจโหดร้าย

4. 這位法官鐵包公。
Zhèwèi fǎguān Tiě Bāo-gōng.
นี่ - คน ผู้พิพากษา เหล็ก เป่าม้วนจีน
ผู้พิพากษาคณนี้ เป่าม้วนจีน

2.1.1.1.4 คำนามที่บอกตำแหน่ง อาชีพ หรือ ฐานะ

ตัวอย่าง

1. 張明運動員。
Zhāng Míng yùndòngyuán.
จางหมิง นักกีฬา
จางหมิงเป็นนักกีฬา
2. 那小伙子木匠。
Nà xiǎohuǒzi mùjiāng.
นั่น อ้ายหนุ่ม ช่างไม้
อ้ายหนุ่มนั่นช่างไม้
3. 這個人會長。
Zhège rén huìzhǎng.
นี่ - คน (ลักษณะนาม) คน นายกสมาคม
คนคนนี้เป็นนายกสมาคม

* เป่าม้วนจีนเป็นผู้พิพากษาในสมัยโบราณของจีน ซึ่งได้รับนับถือเป็นคนที่
ยึดความเป็นธรรม ชื่อสัคัญ์ต่อหน้าที่การงานของคนคนหนึ่ง ปัจจุบันคนจีนมักจะใช้
ชื่อของท่านเปรียบเทียบกับคนที่มีคุณลักษณะ เหมือนอย่างท่าน

4. 那個人 窮 光 蛋 。

Nàge rén qióngguāngdàn.

นั่น - คน (ลักษณะนาม) คน อนาคตา

คนคนนั้นเป็นคนอนาคตา

2.1.1.1.5 คำนามที่บอกลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่ง

ของบุคคล

ตัวอย่าง

1. 張 明 瘸 子 。

Zhāng Míng quézi.

จางหมิง ขาเป่

จางหมิงขาเป่

2. 老 王 草 包 。

Lǎowáng cǎobāo.

คาหวาง คนโง่

คาหวางคนโง่

3. 老 李 光 棍 兒 。

LǎoLǐ guāngguìr.

คาหลี่ คนโสด

คาหลี่คนโสด

4. 那 小 子 阿 飛 。

Nà xiǎozi āfēi.

นั่น ไอ้หมอ อันธพาล

ไอ้หมอนั้นเป็นอันธพาล

2.1.1.2 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำนาม

กับคำคุณศัพท์

"นามวลีที่ประกอบด้วยคำนามกับ
คำคุณศัพท์จะทำหน้าที่เป็นภาคแสดงได้ และได้พบใช้ไม่น้อยด้วย ภาคแสดงประเภท
นี้ใช้พรรณนาลักษณะของผู้คน หรือสิ่งของ" (叶长蔭 Ye
Chángyīn 1982 : 259)¹ คำคุณศัพท์ที่ปรากฏรวมกันกับคำนามมีตำแหน่งอยู่
หน้าคำนาม

ตัวอย่าง

1. 張 明 小 個 子。

Zhāng Míng xiǎo gèzi.

จาง หมิง เค็ย ทัว

จางหมิงทัวเค็ย

2. 那 個 孩 子 圓 圓 的 臉 。

Nàge hái zi yuányuán de liǎn.

นั้น - คน เด็ก กลม ๆ หน้า

เด็กคนนั้นหน้ากลม ๆ

3. 這 頭 驢 禿 尾 巴 。

Zhètóu lú tū wěiba.

นี้ - ทัว ลา กุด หาง

ลาทัวนี้หางกุด

4. 那 個 姑 娘 怪 脾 氣 。

Nàge gūniang guài píqi.

นั้น - คน หญิงสาว แปลก นิสัย

หญิงสาวคนนั้นนิสัยแปลก ๆ

นักไวยากรณ์จีนทั่ว ๆ ไป เห็นว่าคำคุณศัพท์ในที่นี้ทำหน้าที่

ขยายคำนาม

¹นามวลี ในที่นี้หมายถึง กลุ่มคำที่มีคำนามเป็นคำหลัก และคำอื่นเป็นคำขยาย

2.1.1.3 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำนามกับ

คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม

คำบอกจำนวนในภาษาจีนมักจะมีคำลักษณนามตามหลัง ฉะนั้นักไวยากรณ์จีนมักจะเรียกคำสองชนิดนี้รวมกันเป็น "คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม" เมื่อคำบอกจำนวน + คำลักษณนาม ปรากฏร่วมกันกับคำนาม โดยมากจะมีตำแหน่งอยู่หน้าคำนาม

ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำนามกับคำบอกจำนวน + คำลักษณนาม ในภาษาจีนมักจะเติมคำ 是 shì "เป็น" ได้นอกจากนี้ บางประโยคยังเติมคำกริยาอื่นได้อีกด้วย แต่นักไวยากรณ์จีนหลายท่านก็ยังคงถือว่าภาคแสดงเหล่านี้เป็นภาคแสดงที่ไร้กริยา เช่น จ้าว หยวนเร็น (趙元任 Zhào Yuán-rèn 1979 : 56) ใ้กล่าวไว้ว่า "เมื่อถือตามหลักการที่เราตั้งเอาไว้ว่าจะไม่พยายามดูไปถึงเรื่องของการละคำแล้ว ประโยคต่อไปนี้ก็จะเป็นประโยคที่มีภาคแสดงเป็นคำนามด้วย" ประโยคที่ จ้าว หยวนเร็น ยกมาเป็นตัวอย่างได้แก่

1. 這本書兩塊錢。

Zhèběn shū liǎngkuai qián.

นี้ - เล่ม หนังสือ สองหยวน เงิน

หนังสือเล่มนี้สองหยวน

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้รวบรวมข้อมูลบางประโยคดังนี้

2. 這間屋子三扇門。

Zhèjiān wūzi sānshàn mén.

นี้ - ห้อง (ลักษณนาม) ห้อง สามบาน ประตู

ห้องนี้มีประตูสามบาน

3. 他們家五口人。

Tāmen jiā wūkǒu rén.

เขา บ้าน ห้าคน (ลักษณะนาม) คน
บ้านเขามีห้าคน

4. 這 列 車 二 十 節 車 箱 。

Zhèliè chē èrshíjié chēxiāng.
นี่ - ขบวน รถ ยี่สิบตู้ (ลักษณะนาม) ตู้รถ
รถขบวนนี้มีตู้รถยี่สิบตู้

ในภาษาพูด คำบอกจำนวน + คำลักษณะนาม อาจจะอยู่
หลังคำนาม ตัวอย่างเช่น

5. 這 兩 人 傻 子 一 對 。

Zhè liǎng rén shǎzi yíduì.
นี่ สองคน ไอ้โง่ หนึ่งคู่
สองคนนี่ไอ้โง่คู่หนึ่ง

6. 這 種 票 子 廢 紙 一 張 。

Zhèzhǒng piàozi fèizhǐ yìzhāng.
นี่ - ชนิด ธนบัตร เศษกระดาษ หนึ่งแผ่น
ธนบัตรชนิดนี้เหมือนเศษกระดาษแผ่นหนึ่ง

ประโยคที่คำบอกจำนวน + คำลักษณะนาม อยู่หลังคำนาม เรามพบ
น้อยมาก มีใช้เฉพาะในภาษาพูดที่ต้องการเน้นคำบอกจำนวน + คำลักษณะนาม
เวลาพูดจะลงเสียงหนักที่คำบอกจำนวน + คำลักษณะนาม และประโยคแบบนี้จะเติม
คำกริยาไม่ได้

นักไวยากรณ์จีนโดยทั่วไปเห็นว่า คำบอกจำนวน + คำลักษณะนาม
ที่ปรากฏร่วมกันกับคำนามทำหน้าที่ขยายคำนามไม่ว่าจะมีตำแหน่งอยู่หน้าหรือหลัง
คำนาม

2.1.1.4 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำนามกับ

คำนาม

ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำนาม

กับคำนามมีตัวอย่างดังนี้

1.

丁 力 江 蘇 人 。

Dīng Lì Jiāngsū rén.

กิงลี่ เจียงซู คน

กิงลี่คนเจียงซู

2. 張 華 北 大 學 生 。

Zhāng Huá Běi Dà xuéshēng.

จางหวา มหาวิทยาลัยปักกิ่ง นักศึกษา

จางวานักศึกษามหาวิทยาลัยปักกิ่ง

3. 張 明 工 業 部 部 長 。

Zhāng Míng gōngyèbù bùzhǎng.

จางหมิง กระทรวงอุตสาหกรรม รัฐมนตรี

จางหมิงเป็นรัฐมนตรีกระทรวงอุตสาหกรรม

4. 這 雙 鞋 塑 料 底 兒 。

Zhèshuāng xié sùliào dǐr.

นี่คู่ รองเท้า พลาสติก พื้น

รองเท้านี้พื้นพลาสติก

นักไวยากรณ์จีนเห็นว่า คำนามที่มีตำแหน่งอยู่ข้างหน้าทำหน้าที่ขยาย
คำนามที่มีตำแหน่งอยู่ข้างหลัง

ในภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำนามกับคำนาม คำนามที่ไ้ขยายมักจะเป็นคำที่บอกสถานที่ เช่น ประโยคตัวอย่างที่ 1-3 และบอกวัสดุที่ไ้ เช่น ประโยคตัวอย่างที่ 4

คำนามที่ไ้ขยายในประโยคตัวอย่างข้างต้น จะมีคำบุพบทปรากฏไม่ไ้ แต่ในบางกรณีอาจจะมีคำบุพบทปรากฏหรือไม่ไ้ได้ (ดูเชิงอรรถหน้า 160)

2.1.1.5 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำนาม

กับคำวิเศษณ์

โดยปกติคำวิเศษณ์จะปรากฏร่วมกับคำกริยาหรือคำคุณศัพท์ หรือคำวิเศษณ์ด้วยกัน ไม่ปรากฏร่วมกับคำนาม แต่เราได้พบว่าภาคแสดงแบบที่ประกอบด้วยคำนามกับคำวิเศษณ์ และคำวิเศษณ์มีตำแหน่งอยู่หน้าคำนาม

ตัวอย่าง

1. 這 個 人 的 腦 子 純 粹 糝 糊*。

Zhègè rén de nǎozi chún cuì jiàngū.

นี่ คน ของ สมอ ง แท้ ๆ แป้งเปือก

สมอ งของคณ ๆ นี้ แป้งเปือกแท้ ๆ แหละ

2. 今 天 剛 星 期 一 。

Jīntiān gāng Xīngqīyī

วันนี้ เพิ่ง วันจันทร์

วันนี้เพิ่งวันจันทร์

3. 他 才 傻 瓜 呢 。

Tā cái shǎguā ne

เขา นั้นแหละ โง้งง ละ

เขานั้นแหละโง้งงละ

4. 我 們 班 淨 廣 東 人 。

Wǒmen bān jìng Guǎngdōng rén.

เรา ชั้น หมค กวางตุ้ง คน

ชั้นเราคนกวางตุ้งหมค

* "แป้งเปือก" ในภาษาจีนมักนำมาใช้เปรียบเทียบกับคนหัวไม้ดี

คำวิเศษณ์ที่ปรากฏอยู่หน้าคำนามในภาคแสดงนี้นักไวยากรณ์จีนเห็นว่าทำหน้าที่ขยายคำนาม เช่น จ้าว หยวนเร็น ไก่กล่าวไว้ว่า "ภาคแสดงที่เป็นนามนั้นจะมีคำวิเศษณ์ขยายได้" (趙元任 Zhào Yuán-rèn 1979 : 55) แต่คำวิเศษณ์ที่ขยายคำนามได้มีไม่มาก

ในบรรดากภาคแสดงที่มีคำนามปรากฏนี้ ส่วนใหญ่จะเป็นภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำนามกับคำอื่นซึ่งทำหน้าที่ขยายคำนาม เพราะคำนามคำเดียวทำหน้าที่เป็นภาคแสดงได้ค่อนข้างจำกัด คือ ส่วนใหญ่จะอยู่ในขอบเขตที่เราได้สรุปไว้ในข้อ 2.1.1.1 ได้แก่ คำนามที่บอกวัน วันสำคัญเทศกาล หรือ ฤดูกาล คำนามที่บอกปรากฏการณ์ธรรมชาติ หรือชื่อโรค คำนามที่เป็นชื่อเฉพาะนำมาใช้ให้มีความหมายเปรียบเทียบ คำนามที่บอกตำแหน่งอาชีพ หรือ ฐานะ และคำนามที่บอกลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่งของบุคคล แต่เมื่อมีคำอื่นขยายคำนามในภาคแสดง คำนามที่ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงนั้น เป็นคำนามที่มีความหมายอย่างอื่นนอกจากนี้ก็ได้ เช่น ประโยคตัวอย่างที่ 2 ในข้อ 2.1.1.3 ซึ่งมีคำ 塑料 sùliào "พลาสติก" เป็นคำขยายคำ 底兒 dǐr "พื้น".

這 雙 鞋 塑 料 底 兒 。

Zhèshuāng xié sùliào dǐr.

นี่คู่ รองเท้า พลาสติก พื้น

รองเท้าคู่นี้พื้นพลาสติก

ถ้าไม่มีคำพลาสติกขยายประโยคจะเป็น

* 這 雙 鞋 底 兒 。

Zhèshuāng xié dǐr.

นี่คู่ รองเท้า พื้น

รองเท้าคู่นี้พื้น

ซึ่งจะเป็นประโยคที่ไม่ได้ความ

อนึ่ง คั้งที่ไก่กล่าวแล้วว่า ภาคแสดงที่มีคำนามปรากฏแค่คำพ้อง หรือ มีปรากฏร่วมกับคำอื่นนี้มีอยู่จำนวนหนึ่งซึ่งเติมคำกริยา 是 shì "เป็น" ได้

เช่น ประโยคตัวอย่างในข้อ 2.1.1.1 แต่เมื่อมีคำกริยาปรากฏ เราจะถือว่าเป็น
ภาคแสดงอีกแบบหนึ่ง นั่นคือ ภาคแสดงที่มีคำกริยาปรากฏ เกี่ยวกับเรื่องนี้
หลิว ย่วยหวาก (劉月華 Liú Yuè-huá และคณะ 1983 :
418) ได้กล่าวว่า "ประโยคที่มีภาคแสดงเป็นนามนั้น จะเติมคำกริยา 是 shì
"เป็น" ได้เป็นจำนวนมาก และกลายเป็นประโยคที่มีคำกริยา 是 shì "เป็น"
เมื่อเติมคำกริยา 是 shì "เป็น" เข้าไปแล้วความหมายจะไม่เปลี่ยน แต่
โครงสร้างของประโยคจะเปลี่ยนเป็นแบบที่มีคำกริยาปรากฏ... และในภาษาพูด เรา
จะพบประโยคแบบที่ไม่มีคำกริยา 是 shì "เป็น" ปรากฏเป็นส่วนใหญ่ ประโยค
บางประโยคเมื่อมีคำ 是 shì "เป็น" เติมเข้าไปถึงแม้ว่าความหมายจะไม่
เปลี่ยน แต่ฟังแล้วจะไม่รู้หูเท่าประโยคแบบที่ไม่มีคำกริยา 是 shì "เป็น"
ปรากฏ"

ประโยคที่เติมคำกริยา 是 shì "เป็น" ใต้นั้น ถ้าจะปฏิเสธ
ก็ใช้คำว่า 不是 búshì "ไม่ใช่ ไม่เป็น" บางประโยคเช่น ตัวอย่าง
ประโยคที่ 2 ในข้อ 2.1.1.5 "วันนี้เพิ่งวันจันทร์" จะเติมคำกริยา 是 shì
"เป็น" ไม่ได้ แต่เมื่อปฏิเสธก็จะใช้คำ 不是 búshì "ไม่ใช่ ไม่เป็น"

ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำนาม นอกจากจะเติมคำกริยา 是 shì
"เป็น" ได้แล้ว ยังมีบางประโยคที่เติมคำกริยาอื่น เช่น 有 yǒu "มี" ได้
เช่นประโยคตัวอย่างที่ 1-2 ในข้อ 2.1.1.1.2 ภาคแสดงที่เป็นคำนามที่บอกเรื่อง
ปรากฏการณ์ธรรมชาติ เมื่อจะปฏิเสธก็จะใช้คำ 没有 méiyǒu "ไม่มี."

2.1.2 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำสรรพนาม

คำสรรพนามในภาษาจีนแยกชนิดย่อยเป็น 3 ชนิด ได้แก่
บุรุษสรรพนาม นิยมสรรพนาม และพจน์สรรพนาม แต่ชนิดที่ทำหน้าที่เป็นภาค
แสดงได้มีพจน์สรรพนามชนิดเดียว

ตัวอย่าง

1. 這 所 學 校 怎 麼 樣 ？

Zhèsuǒ xuéxiào zěnmeyàng ?

นี่ - แห่ง โรงเรียน อย่างไร

โรงเรียนแห่งนี้เป็นอย่างไรร

2. 他 誰 呀 ？

Tā shéi ya ?

เขา ใคร ครับ

เขาเป็นใครครับ

3. 這 什 麼 ？

Zhè shénme ?

นี่ อะไร

นี่อะไร

4. 這 哪 兒 呀 ？

Zhè nǎr ya ?

ที่นี่ ที่ไหน ครับ

ที่นี่ที่ไหนครับ

ภาคแสดงที่มีคำสรรพนามบางคำ เช่น 誰 shéi "ใคร" ในประโยคตัวอย่างที่ 2 什 麼 shénme "อะไร" ในประโยคตัวอย่างที่ 3 และ 哪 兒 nǎr "ที่ไหน" ในประโยคตัวอย่างที่ 4 จะมีคำกริยา 是 shì "เป็น" เติมเข้าไปได้ แต่เมื่อมีคำกริยาปรากฏแล้ว เราจะถือว่าเป็นภาคแสดงแบบที่มีคำกริยาปรากฏ ดังจะมีรายละเอียดในบทนี้ ข้อ 2.1.1.5 ภาคแสดงที่มีแต่คำสรรพนามนี้ เราจะพบได้ในภาษาพูดทั่ว ๆ ไป

อนึ่ง น่าสังเกตว่า ภาคแสดงที่มีคำสรรพนามจะไม่มีรูปปฏิเสธ เช่น เราจะไม่พูดว่า

* 他 不 是 誰 。

Tā búshì shéi.

เขา ไม่ใช่ ใคร

เขาไม่ใช่ใคร

- 2.1.3 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำบอกจำนวน + คำลักษณนาม
ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำบอกจำนวน + คำลักษณนาม

มีส่วนประกอบและลักษณะการปรากฏ ดังนี้

- 2.1.3.1 ภาคแสดงที่คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม
ปรากฏแต่คำพัง

คำบอกจำนวนในที่นี้มีทั้งคำบอกจำนวนนับ
และคำบอกลำดับที่ โดยปกติคำบอกจำนวนนับที่ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงจะต้องมีคำ
ลักษณนามตามหลัง แต่ในบางกรณี คำลักษณนามอาจจะไม่ปรากฏก็ได้ ส่วนคำบอก
ลำดับที่ จะไม่มีคำลักษณนามตามหลัง

ตัวอย่าง

1. 這 輛 車 二十萬 (鈔) 。

Zhèliàng chē èrshíwàn (zhū).

นี้ - คัน รถ ยี่สิบหมื่น (บาท)

รถคันนี้สองแสน (บาท)

2. 友誼 第一 。

Yǒuyí dìyī.

มิตรภาพ ที่หนึ่ง

มิตรภาพเป็นเอก

3. 張 明 的 眼 鏡 三百五十度 。

Zhāng Míngde yǎnjìng sānbǎiwùshí dù.

จางหมิง ของ แว่นตา สามร้อยห้าสิบองศา

แว่นตาของจางหมิงสามร้อยห้าสิบองศา

4. 這本書 二百八十頁。

Zhèběn shū èrbǎibāshíyè.

นี่ - เล่ม หนังสือ สองร้อยแปดสิบหน้า

หนังสือเล่มนี้สองร้อยแปดสิบหน้า

จะเห็นได้ว่า คำบอกจำนวนนับมักจะมีคำลักษณนามตามหลัง ทั้ง
ประโยคตัวอย่างที่ 3 และ 4 แต่ในภาษาพูด บางประโยคอาจจะไม่มีคำลักษณนาม
ปรากฏก็ได้ ทั้งนี้โดยมีเงื่อนไขว่า ทั้งผู้พูดและผู้ฟังต้องเข้าใจว่าจำนวนนั้นหมายถึง
จำนวนอะไร เช่น ประโยคตัวอย่างที่ 1 ผู้พูดและผู้ฟังจะเข้าใจตรงกันว่า คำบอก
จำนวนในที่นี้บอกจำนวนเงินไม่ใช่บอกน้ำหนักหรืออย่างอื่น ประโยคเช่นนี้ในภาษา
พูดทั่ว ๆ ไป คำลักษณนามอาจไม่ปรากฏก็ได้

2.1.3.2 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำบอกจำนวน +
คำลักษณนามกับคำวิเศษณ์

คำวิเศษณ์ที่ปรากฏร่วมกับคำบอกจำนวน +
คำลักษณนาม มีตำแหน่งอยู่หน้าคำบอกจำนวน + คำลักษณนาม คำลักษณนามที่ตาม
หลังคำบอกจำนวนนี้ ในบางกรณีอาจไม่ปรากฏ

ตัวอย่าง

1. 張華的孩子剛十五(歲)。

Zhānghuáde háizi gāng shíwǔ (suì).

จางหวา-ของ ลูก เพิ่ง สิบห้า (ปี)

ลูกของจางหวา(อายุ)เพิ่งสิบห้า

2. 塘裏的魚只三寸。

Tánglǐde yú zhǐ sāncùn.

บ่อ-ใน ปลา แค่ สามนิ้ว

ปลาในบ่อแค่สามนิ้ว

3. 這 本 書 大 約 五 塊 。

Zhèběn shū dàyuē wǔkuài.

นี้ - เล่ม หนังสือ ประมาณห้าเหรียญ
หนังสือเล่มนี้ประมาณห้าเหรียญ

4. 蘋 果 剛 好 五 個 。

Píngguǒ gānghǎo wǔgè.

แอปเปิ้ลพอดีห้าลูก
แอปเปิ้ลห้าลูกพอดี

จะเห็นได้ว่า ในประโยคตัวอย่างที่ 1 คำลักษณนามอาจไม่

ปรากฏก็ได้

นักไวยากรณ์จีนเห็นว่า คำวิเศษณ์ทำหน้าที่ขยายคำบอกจำนวน

+ คำลักษณนาม

2.1.4 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำลักษณนาม

ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำลักษณนามจะต้องมีแต่คำลักษณนาม

เท่านั้น คำกริยาจะไม่ปรากฏร่วมด้วยเลย

ตัวอย่าง

1. 白 雲 朵 朵 。

Bái yún duǒduǒ.

ขาว เมฆ ก้อน ๆ

เมฆขาวเป็นก้อน ๆ

2. 野 花 簇 簇 。

Yě huā cùcù.

ป่า ดอกไม้ ก่า ๆ

ดอกไม้ป่าเป็นก่า ๆ

3. 歌 聲 陣 陣 。

Gēshēng zhènzhèn.

เพลง - เสียง ช่ว ง ๆ

เสียงเพลงดังมาเป็นช่ว ง ๆ

4. 樓 房 幢 幢 *。

Lóufáng zhuàngzhuàng.

ตึก หลัง ๆ

ตึกเป็นหลัง ๆ

* เมื่อซ้ำคำลักษณะนามดังกล่าว ลักษณะทางไวยากรณ์ของคำจะยังคงเดิม เช่น มีบอกจำนวนปรากฏข้างหน้าได้

一 幢 幢 樓 房 。

Yí zhuàngzhuàng lóufáng.

หนึ่ง - หลัง ๆ ตึก

ตึกหลังหนึ่ง ๆ

หรือ มีนิยมสรรพนามปรากฏข้างหน้าได้ เช่น

那 幢 幢 樓 房 。

Nà zhuàngzhuàng lóufáng.

นั้น - หลัง ๆ ตึก

ตึกเป็นหลัง ๆ เหล่านั้น

ฉะนั้น เราจึงถือว่า คำซ้ำเหล่านี้ยังคงเป็นคำลักษณะนาม

น่าสังเกตว่า คำลักษณะนาม ในภาคแสดงเช่นนี้จะต้องเป็นคำซ้ำ และในภาษาพูดทั่วไป เราจะไม่ค่อยได้พบภาคแสดงชนิดนี้ คำลักษณะนามที่ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงส่วนใหญ่จะใช้ในงานเขียนที่เป็นแบบพรรณนาโวหาร

2.1.5 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำเลียนเสียง

ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำเลียนเสียง จะต้องมีแต่คำเลียนเสียงเท่านั้น คำกริยาจะไม่ปรากฏร่วมด้วยเลย

ตัวอย่าง

1. 船 邊 的 流 水 嘩 嘩 嘩 。

Chuánbiānde liúshuǐ huā huā huā.

เรือ - ข้าง - ของ ไหล - น้ำ จ๊อก ๆ ๆ

เสียงน้ำไหลที่สองข้างเรือจ๊อก ๆ ๆ

2. 樹 上 的 葉 子 唰 唰 唰 。

Shùshàngde yèzi shuā shuā shuā.

ต้นไม้ - บน - ของ ใบไม้ ชู่ ๆ ๆ

ใบไม้บนต้นไม้จ๊ก ๆ ๆ

3. 鼓 聲 咚 咚 。

Gǔshēng dōng dōng.

กลอง - เสียง ตูม ๆ

เสียงกลองจ๊กตูม ๆ

4. 壺 裏 的 水 咕 嘟 了 。

Húlǐde shuǐ gūdu le.

กา - ใน - ของ น้ำ ปุด ๆ แล้ว

น้ำในกา (เดือด) ปุด ๆ แล้ว

คำเลียนเสียงที่ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงมีไม่มาก เท่าที่พบคำเลียนเสียงที่ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงจะเป็นคำที่เลียนเสียงธรรมชาติ คำเลียนเสียงที่เป็น

คำพยางค์เดียว เมื่อทำหน้าที่เป็นภาคแสดงต้องปรากฏเป็นคำซ้ำ เช่น ประโยค
ตัวอย่างที่ 1-3 ถ้าคำเลียนเสียงเป็นคำ 2 พยางค์ หรือ มากกว่า 2 พยางค์ก็
ไม่จำเป็นที่จะปรากฏเป็นรูปคำซ้ำ ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำเลียนเสียงส่วนใหญ่
ใช้ในภาษาพูด เช่น ประโยคตัวอย่างที่ 4

2.1.6 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำคุณศัพท์

คำคุณศัพท์ในภาษาจีนอาจแยกตามรูปการปรากฏได้เป็น
"แบบทั่วไป" และ "แบบซ้ำซ้อน" (朱德熙 Zhū Dé-xī 1985 : 3241)
คำคุณศัพท์แบบทั่วไป หมายถึง คำคุณศัพท์รูปพื้นฐาน ได้แก่ คำคุณศัพท์พยางค์เดียว
เช่น 大 dà "ใหญ่" 紅 hóng "แดง" และ 2 พยางค์ เช่น 乾淨
gānjìng "สะอาด"

ส่วนคำคุณศัพท์แบบซ้ำซ้อน หมายถึง คำคุณศัพท์ที่มีการซ้ำ หรือ
ซ้อนพยางค์ คำคุณศัพท์แบบนี้มักไวยากจนเรียกชื่อไม่เหมือนกัน ลู่หัว ชูเซียง
(呂叔湘 Lǚ Shū-xiāng 1981 : 637-641) เรียกว่า形容詞生動
形式 xíngróngcí Shēngdòng xíngshì "คำคุณศัพท์แบบให้เห็นภาพ"
คำคุณศัพท์แบบนี้จะมีคำ 的 de ความหลังอยู่เสมอและมีวิธีประกอบคำดังนี้

ตัวอย่าง

1. คำคุณศัพท์พยางค์เดียว $A \longrightarrow AA$ 的 de
เช่น 紅 hóng "แดง"
紅紅的 hóng hóng de "แดง ๆ"

2. คำคุณศัพท์พยางค์เดียว $A \longrightarrow ABB$ 的 de
เช่น 綠 lǜ "เขียว"
綠油油的 lǜ yóu yóu de "เขียวขจี"

3. คำคุณศัพท์พยางค์เดียว $A + BC \longrightarrow ABC$ 的 de
พยางค์ B ในที่นี้ส่วนใหญ่จะเป็น 不 bù หรือ 的 de
เช่น 臊 sào "อาย"

臊不答的 sàobudā de "เขิน ๆ"

4. คำคุณศัพท์พยางค์เดียว A + XYZ → AXYZ 的 de
 เช่น 酸 suān "เปรี้ยว"
 酸不溜丢的 suānbuliūdiūde "เปรี้ยว ๆ"

5. คำคุณศัพท์ 2 พยางค์ AB → AABB 的 de
 เช่น 乾淨 gānjing "สะอาด"
 乾乾淨淨的 gāngānjìngjìngde
 "สะอาดสะอาด"

6. คำคุณศัพท์ 2 พยางค์ AB → A 里 li AB 的 de
 เช่น 古怪 gǔguài "ขบถ แปลก"
 古里古怪的 gǔlǐgǔguàide
 "ขบถ ๆ แปลก ๆ"

7. คำคุณศัพท์ 2 พยางค์ BA → BABA 的 de*
 เช่น 筆直 bǐzhí "ตรงคิ่ง"
 筆直筆直的 bǐzhí bǐzhíde "ตรงคิ่ง"

คำคุณศัพท์ที่ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงอาจจะปรากฏลำพัง หรืออาจมี
 คำอื่นปรากฏร่วมด้วย ดังนี้

2.1.6.1 ภาคแสดงที่คำคุณศัพท์ปรากฏแต่ลำพัง

คำคุณศัพท์แบบทั่วไป และแบบซับซ้อน หรือ
 ที่เรียกว่า แบบให้เห็นภาพต่างทำหน้าที่เป็นภาคแสดงได้
 ตัวอย่าง

1. 這座樓高。
 Zhèzuò lóu gāo.

* คำคุณศัพท์ 2 พยางค์แบบ BA หมายความว่า A เป็นคำคุณศัพท์ ส่วน
 B เป็นคำนาม หรือ คำชนิดอื่นซึ่งทำหน้าที่ขยาย

นี้ - หลัง คึก สูง

คึกหลังนี้สูง

2. 那條街道乾淨。

Nàtiáo jiēdào gānjīng.

นั่น - สาย ถนน สะอาด

ถนนสายนั้นสะอาด

3. 那位病人的臉煞白。

Nàwèi bìngrénde liǎn shàbái.

นั่น - คน คนป่วย - ของ หน้า ขาวซีด

หน้าของคนป่วยคนนั้นขาวซีด

4. 這個孩子胖胖的。

Zhège hái'izi pàngpàngde.

นี้ - คน เด็ก อ้วน ๆ

เด็กคนนี้อ้วนจัง

5. 明明的臉蛋兒圓乎乎的。

Míngmíng de liǎndàn'ér yuánhūhūde.

หมิง ๆ ของ หน้า กลม ๆ

หน้าของหมิง ๆ กลม ๆ

6. 這種水果酸不饑的。

Zhèzhǒng shuǐguǒ suānbùjīde.

นี้ - ชนิด ผลไม้ เปรี้ยวเปรี้ยว

ผลไม้ชนิดนี้เปรี้ยวปรืด

7. 這個人傻不楞登的。

Zhège rén shǎbùlēngdēngde.

นี้ - คน (ลักษณะนาม) คน โง่ ๆ

คน ๆ นี้ โง่ ๆ

8. 張華的孩子白白淨淨的。
 Zhāng Huáde háizi báibáijìngjìngde.
 จางหวา- ของ ลูก ชาวสะอาดสะอาด
 ลูกของจางหวา (ผิว) ชาว (ดู) สะอาดสะอาด
9. 丁力的手冰涼冰涼的。
 Dīng Lìde shǒu bīngliángbīngliángde.
 ดิงลี่- ของ มือ เย็นเจี๊ยบ
 มือของดิงลี่เย็นเจี๊ยบ
10. 張明的脾氣古里古怪的。
 Zhāng Míngde píqi gúlǐgǔguàide.
 จางหมิง- ของ นิสัย แปลก ๆ
 นิสัยของจางหมิงแปลก ๆ

ภาคแสดงในประโยคตัวอย่างที่ 1-3 เป็นคำคุณศัพท์แบบทั่วไป ในประโยคที่ 1 เป็นคำคุณศัพท์พยางค์เดียวในประโยคที่ 2 และ 3 เป็นคำคุณศัพท์ 2 พยางค์

ภาคแสดงในประโยคตัวอย่างที่ 4-10 เป็นคำคุณศัพท์แบบให้เห็นภาพ ในประโยคที่ 4 เป็นคำคุณศัพท์แบบ AA 的 de ในประโยคที่ 5 เป็นคำคุณศัพท์แบบ ABB 的 de ในประโยคที่ 6 เป็นคำคุณศัพท์แบบ ABC 的 de ในประโยคที่ 7 เป็นคำคุณศัพท์แบบ AXYZ 的 de ในประโยคที่ 8 เป็นคำคุณศัพท์แบบ AABB 的 de ในประโยคที่ 9 เป็นคำคุณศัพท์แบบ BABA 的 de และในประโยคที่ 10 เป็นคำคุณศัพท์แบบ A里 li AB 的 de

2.4.6.2 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำคุณศัพท์กับคำ

วิเศษณ์

คำวิเศษณ์ที่ปรากฏร่วมกับคำคุณศัพท์ ส่วนใหญ่จะมีตำแหน่งอยู่หน้าคำคุณศัพท์ แต่ก็มีบางคำอยู่หลังคำคุณศัพท์ได้

ตัวอย่าง

1. 北京真乾淨。

Běijīng zhēn gānjīng.

ปักกิ่ง จริง สะอาด

ปักกิ่งสะอาดจริง ๆ

2. 她的聲音很甜。

Tāde shēngyīn hěntián.

เขา-ของ เสียง มาก หวาน

เสียงของเขาหวานมาก

3. 這條街一直脏乎乎的。

Zhètiáo jiē yìzhí zānghūhūde.

นี้-สาย ถนน เรื้อย สกปรก

ถนนสายนี้สกปรกเรื้อย

4. 星期天市場的東西便宜極了。

Xīngqítīan shìchǎngde dōngxi piányi jíle.

วันอาทิตย์ ตลาด-ของ สินค้า ถูก เหลือเกิน

สินค้าในตลาดวันอาทิตย์ถูกเหลือเกิน

เราสังเกตได้ว่า คำคุณศัพท์ที่ปรากฏในประโยคข้างต้นส่วนใหญ่เป็น คำคุณศัพท์ทั่วไป คือ คำคุณศัพท์พยางค์เดียว หรือ 2 พยางค์ เช่น ประโยคตัวอย่าง 1-2 และ 4 แต่คำคุณศัพท์แบบให้เห็นภาพ ทั้งในประโยคตัวอย่างที่ 3 ปรากฏน้อยมาก เราอาจสรุปได้ว่า คำคุณศัพท์แบบให้เห็นภาพนั้น ส่วนใหญ่จะไม่ปรากฏร่วมกับ คำวิเศษณ์

คำวิเศษณ์ที่มีตำแหน่งปรากฏหน้าคำคุณศัพท์นี้ นักไวยากรณ์จีนเห็นว่า ทำหน้าที่ขยายคำคุณศัพท์ เช่น ประโยคตัวอย่างที่ 1-3 แต่คำวิเศษณ์ที่มีตำแหน่ง ปรากฏหลังคำคุณศัพท์ เช่น ประโยคตัวอย่างที่ 4 นักไวยากรณ์จีนมีความเห็นไม่ตรง

กัน นักไวยากรณ์บางท่าน เช่น คิง เจิงชู่ (丁聲樹 Dīng Shēng-shù และคณะ 1979 : 56) เห็นว่า คำวิเศษณ์ (รวมทั้งคำชนิดอื่น เช่น คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม คำนามที่บอกเวลา) ที่ปรากฏหลังคำคุณศัพท์ (หรือ คำกริยา) นั้น ไม่ได้ทำหน้าที่ขยาย แต่เป็นส่วนที่เสริมความคำกริยา หรือ คำคุณศัพท์โดยมีตำแหน่งอยู่หลังคำกริยา หรือ คำคุณศัพท์ แต่นักไวยากรณ์บางท่าน เช่น ลู่หวิ ชูเซียง (呂叔湘 Lǚ Shū-xiāng 1952 : 65) เรียกคำวิเศษณ์เช่นนี้ว่า "คำขยายที่อยู่หลังคำกริยา" และ "คำขยายที่อยู่หลังคำคุณศัพท์" ในวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ผู้วิจัยจะถือตาม ลู่หวิ ชูเซียง ซึ่งเห็นว่า คำวิเศษณ์ที่อยู่หลังคำกริยา หรือ คำคุณศัพท์ทำหน้าที่ขยายคำกริยา หรือ คำคุณศัพท์

2.1.6.3 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำคุณศัพท์กับคำบอกจำนวน + คำลักษณนาม

คำบอกจำนวน + คำลักษณนามที่ปรากฏร่วมกับคำคุณศัพท์ที่มีตำแหน่งอยู่หลังคำคุณศัพท์

ตัวอย่าง

1. 這口井深三米。

Zhèkǒu jǐng shēn sānmǐ.

นี้-แห่ง บ่อ ลึก สามเมตร

บ่อแห่งนี้ลึกสามเมตร

2. 那個運動員高一百九十公分。

Nàge yùndòngyuán gāo yìbǎijiǔshí-gongfēn.

นั้น-คน (ลักษณนาม) นักกีฬา สูง ร้อยเก้าสิบเซ็นติเมตร

นักกีฬาคณนั้นสูงร้อยเก้าสิบเซ็นติเมตร

3. 這種車重五噸。

Zhèzhǒng chē zhòng wūdūn.

นี้-ชนิด รถหนักห้าตัน

รถชนิดนี้หนักห้าตัน

4. 這條街寬十米。

Zhètiáo jiē kuān shí mǐ

นี้ - สาย ถนน กว้าง สิบเมตร

ถนนสายนี้กว้างสิบเมตร

นักไวยากรณ์จีน เช่น ทิง เชิงชู่ ถือว่าคำบอกจำนวน + คำ
ลักษณะนาม ที่อยู่หลังคำคุณศัพท์เป็นส่วนเสริม แต่บางท่าน เช่น ลูหวี ชูเซียง
ถือว่าเป็นส่วนที่ขยายคำคุณศัพท์ ในที่นี้ผู้วิจัยยึดตามความเห็นของ ลูหวี ชูเซียง
ซึ่งถือว่า คำบอกจำนวน + คำลักษณะนาม เป็นส่วนที่ขยายคำคุณศัพท์

2.1.6.4 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำคุณศัพท์ คำบุพบท

比 bǐ "เทียบ กว่า"+คำนาม

คำว่า 比 bǐ "เทียบ กว่า" ใช้นำหน้า
หน้าคำนาม (อาจจะเป็นคำสรรพนามก็ได้) ซึ่งหมายถึง สิ่งของ หรือบุคคลที่นำมา
เทียบ เมื่อปรากฏร่วมกันกับคำคุณศัพท์จะมีตำแหน่งอยู่หน้าคำคุณศัพท์

ตัวอย่าง

1. 弟弟比哥哥胖。

Dìdì bǐ gēge pàng.

น้อง กว่า พี่ อ้วน

น้องอ้วนกว่าพี่

2. 這本書比那本書貴。

Zhèběn shū bǐ nàběn shū guì.

นี้ - เล่ม หนังสือ กว่า นั้น - เล่ม หนังสือ แพง

หนังสือเล่มนี้แพงกว่าหนังสือเล่มนั้น

3. 北京比上海冷。

Běijīng bǐ Shànghǎi lěng.

ปักกิ่ง กว่า เชียงไฮ่หนาว

ปักกิ่งหนาวกว่าเชียงไฮ่

4. 張 明 比 我 高 。

Zhāng Míng bǐ wǒ gāo.

จางหมิง กว่า ผม สูง

จางหมิงสูงกว่าผม

ลู่หวิ ชูเซียง (呂 叔 湘 Lǚ Shū-xiāng 1981:12) ถือว่าคำนาม
ที่มีคำบุพบทนำหน้าทำหน้าที่ขยายคำคุณศัพท์ ผู้วิจัยก็มีความเห็นเช่นเดียวกับ ลู่หวิ ชูเซียง

2.2 ภาคแสดงที่คำกริยาไม่ปรากฏในภาษาไทย

จากข้อมูลที่รวบรวมได้ ผู้วิจัยเห็นว่า ภาษาไทยก็มีลักษณะคล้ายกับ
ภาษาจีน คือ มีภาคแสดงแบบที่ไม่ต้องมีคำกริยาปรากฏ รายละเอียดมีดังนี้

2.2.1 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำนาม

ในภาคแสดงแบบที่ไม่มีคำกริยาปรากฏนี้ คำนาม หรือ
กลุ่มคำที่มีคำนามเป็นหลักจะปรากฏมากกว่าคำ หรือ กลุ่มคำชนิดอื่น รายละเอียด
ของคำนาม หรือ กลุ่มคำนามที่ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงมีดังนี้

2.2.1.1 ภาคแสดงที่คำนามปรากฏแค่ลำพัง

คำนามที่ปรากฏแค่ลำพังเท่าที่พบมีดังนี้

2.2.1.1.1 คำนามที่บอกวัน วันสำคัญ หรือ

ฤดูกาล

ตัวอย่าง

1. วันนี้อย่างดี
2. มะรืนนี้วันชาติ
3. พรุ่งนี้วันอาสาฬหบูชา
4. ฤดูนี้ฤดูฝน

2.2.1.1.2 คำนามที่เป็นชื่อคน

ตัวอย่าง

1. นี้ คุณประสิทธิ์
2. คิฉิน นางสาวยุพาพรธ
3. ผม สมชาย

คำนามที่เป็นชื่อคนนี้จะใช้ในการแนะนำตัวเอง หรือ คนอื่น

2.2.1.1.3 คำนามที่นำมาใช้ให้มีความหมาย

เปรียบเทียบ

ตัวอย่าง

1. ไอ้หนุ่มคนนี้ แรดสยาม
2. ยายคิกนี้ หนอนหนังสือ
3. พี่อคนนี้ กุ้งแห้งเยอรมัน

แรดสยาม หนอนหนังสือ และกุ้งแห้งเยอรมัน ผู้วิจัยเห็นว่า มีลักษณะเป็นส่วนวน คือ มีรูปคงที่ไม่มีมีการเปลี่ยนแปลงส่วนประกอบ เช่น เราต้องพูดว่า กุ้งแห้งเยอรมัน แต่ไม่พูดว่า กุ้งแห้งพม่า หรือ กุ้งแห้งแบบอื่น แรดสยาม และหนอนหนังสือก็มีลักษณะเช่นเดียวกัน นอกจากนี้ส่วนวนเหล่านี้ยังมีความหมายเปรียบเทียบ ไม่ได้มีความหมายตามความหมายของแต่ละคำที่นำมาประกอบกัน

2.2.1.1.4 คำนามที่บอกตำแหน่ง อาชีพหรือ

ฐานะ

ตัวอย่าง

1. คนนี้ นายกรัฐมนตรี
2. คนนั้น ช่างไม้
3. หนุ่มคนนี้ นักดนตรี
4. ยายคนนี้ เสรมฐินี

2.2.1.1.5 คำนามที่บอกลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่ง

ของบุคคล

ตัวอย่าง

1. ไอ้หมอนั้น อันธพาล
2. คนนี้ เจ้าถิ่น
3. ไอ้หนุ่มนี้ นักเลง
4. เขา เจ้าพ่อ

2.2.1.2 ภาคแสดงที่ประกอบด้วย คำนาม กับ คำคุณศัพท์
คำคุณศัพท์ที่ปรากฏร่วมกับคำนามมีตำแหน่ง

อยู่หลังคำนาม

ตัวอย่าง

1. เด็กคนนี้ เด็กดี
2. ผู้หญิงคนนั้น คนฉลาด
3. คุณสมชายนี้ คนขยัน
4. ประเทศอินเดียนี่ ประเทศใหญ่

นักไวยากรณ์ไทยต่างก็เห็นว่า คำคุณศัพท์ที่ปรากฏร่วมกับคำนามทำหน้าที่

ขยายคำนาม

ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำนามกับคำคุณศัพท์นั้น อาจจะเติมคำ "เป็น"
เข้าไปได้

2.2.1.3 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำนามกับคำบอก

จำนวน + คำลักษณนาม

คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม ที่ปรากฏร่วม

กับคำนามมีตำแหน่งอยู่หลังคำนาม

ตัวอย่าง

1. รถเก๋งรุ่นนี้ รดสองประตู
2. ทึกหลังนั้น ทึกสิบชั้น

นักไวยากรณ์ไทยต่างก็เห็นว่า คำบอกจำนวน + คำลักษณะนามที่ปรากฏ
รวมกับคำนาม ทำหน้าที่ขยายคำนาม

ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำนามกับคำบอกจำนวน + คำลักษณะนาม อาจ
จะเติมคำ "เป็น" เข้าไปได้

2.2.1.4 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำนามกับคำบุพบท
+ คำนาม

คำบุพบทที่อยู่หน้าคำนาม ในบางกรณีอาจจะ
ไม่ปรากฏ และ คำนามที่อยู่หลังคำบุพบทอาจจะมีคำสรรพนามมาแทนที่ก็ได้

ตัวอย่าง

1. ภรรยาเขา คณบดีคณะอักษรฯ
2. ลูกสาวเขา นักกีฬาทีมชาติ
3. ผู้หญิงสองคนนี้ เสมียนของผู้จัดการ
4. รถสี่ล้อของอินโน้ต รถของผม

ในประโยคตัวอย่างที่ 1 และ 2 ไม่มีคำบุพบทปรากฏ ในประโยค
ตัวอย่างที่ 4 คำที่อยู่หลังคำบุพบท คือ คำสรรพนาม

คำบุพบท + คำนาม ในประโยคตัวอย่างดังกล่าว พระยาอุปกิตศิลปสาร
(2522 : 144) เรียกว่า เป็น "วิกติการก" ขยายนาม ท่านได้กล่าวไว้ว่า "คำ
วิกติการกขยายนามนี้คล้ายกับนามที่นำมาใช้เป็นพิเศษ ... คำนามที่ใช้เป็นพิเศษ
นั้นบอกลักษณะของนามข้างหน้าอย่างเดียวกับคำวิเศษณ์" พระยาอุปกิตศิลปสาร เห็น
ว่า คำนามที่มีตำแหน่งอยู่ข้างหลังทำหน้าที่ขยายคำนามที่อยู่ข้างหน้า

คร.นววรรณ พันธุเมธา (2525 : 39) ก็เห็นว่า คำนามที่มีตำแหน่ง อยู่ข้างหลังนี้ทำหน้าที่ขยายคำนามที่มีตำแหน่งอยู่ข้างหน้า ท่านได้กล่าวไว้ว่า "คำนาม ที่ใช้ขยายคำนามสามัญจะมีตำแหน่งอยู่ข้างหลัง และ อาจมีคำเชื่อมอยู่ระหว่างคำนาม ที่ขยายกับที่ถูกขยาย หรือไม่ก็ได้* ส่วนคำสรรพนามที่ปรากฏในประโยคตัวอย่างดัง กล่าว คร.นววรรณ พันธุเมธา (2525 : 40) เรียกว่า คำบอกบุรุษ และมีหน้าที่ ขยายคำนาม

ผู้วิจัยจะยึดตามความเห็นของพระยาอุปกิตศิลปสาร และ คร.นววรรณ พันธุเมธา คือคำนามที่อยู่ข้างหลังขยายคำนามที่อยู่ข้างหน้า

2.2.1.5 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำนามกับคำวิเศษณ์

คำวิเศษณ์ ความปกติจะปรากฏร่วมกับคำกริยา ไม่ปรากฏร่วมกับคำนาม แต่ผู้วิจัยได้พบว่า ในภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำนามนั้นจะมี คำวิเศษณ์บางคำปรากฏร่วมด้วย โดยคำกริยาไม่ปรากฏ

ตัวอย่าง

1. เพื่อนนักศึกษาผม ชาวบักซ์ไค์ทั้งนั้น
2. เด็กสองคนนี้ คนจีนแน่ ๆ
3. หมอคนนี้ เทวดาจริง ๆ
4. สมชายนี้ กุ้งแห้งเยอรมันแท้ ๆ

จะเห็นได้ว่า คำวิเศษณ์ที่ปรากฏในประโยคตัวอย่างดังกล่าวนี้มีตำแหน่ง อยู่หลังคำนาม

คำวิเศษณ์ปรากฏร่วมกับคำนามโดยที่ไม่มีคำกริยาปรากฏในภาคแสดงนี้ บางท่านอาจจะเห็นว่าเป็นเพราะละกริยา "เป็น" ไป ทั้งนี้เพราะประโยคตัวอย่าง ข้างต้นเติมคำกริยา "เป็น" ได้ทั้งสิ้น

* "คำเชื่อม" ก็คือ คำบุพบทในวิทยานิพนธ์เล่มนี้

** "คำวิเศษณ์ในประโยคตัวอย่างดังกล่าวนี้ บางคำนักไวยากรณ์ไทยบางคนอาจ ถือเป็นคำชนิดอื่น ซึ่งจะเรียกชื่อต่าง ๆ กันไป อย่างไรก็ตาม นักไวยากรณ์ไทยโดยทั่วไป ต่างก็มีความเห็นตรงกันว่าคำเหล่านี้ทำหน้าที่ขยายคำกริยา (รายละเอียดคุณ "ชนิดของ คำที่ใช้ในการวิจัย" ในบทที่ 1)

2.2.2 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำสรรพนาม

คำสรรพนามในภาษาไทย พระยาอุปกิตศิลปสาร (2522 : 78-83) แยกเป็น 6 ชนิดย่อย ได้แก่ 1. บุรุษสรรพนาม 2. ประพันธสรรพนาม 3. วิภาคสรรพนาม 4. ปฤจฉาสรรพนาม 5. นิยมสรรพนาม 6. อนิยมสรรพนาม เท่าที่พบ มีปฤจฉาสรรพนามชนิดเดียวที่ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงตามลำพังได้

ตัวอย่าง

1. คนนี้ ใคร
2. นั่น อะไร

ภาคแสดงที่มีแต่คำสรรพนามในประโยคตัวอย่างข้างต้นจะเติมคำกริยา "เป็น" หรือ "คือ" ได้ แต่ในภาษาพูดทั่ว ๆ ไป เราจะพบแบบที่ไม่มีคำกริยาปรากฏเป็นส่วนใหญ่ เมื่อมีคำกริยาปรากฏเราจะถือว่าเป็นภาคแสดงอีกแบบหนึ่ง

2.2.3 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำบอกจำนวน + คำลักษณนาม

ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำบอกจำนวนมี 2 ลักษณะดังนี้

2.2.3.1 ภาคแสดงที่คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม

ปรากฏแต่ลำพัง

คำบอกจำนวนในที่นี้มีคำบอกจำนวนนับแต่เพียงชนิดเดียว โดยปกติคำบอกจำนวนนับที่ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงจะต้องมีคำลักษณนามตามหลัง แต่ในบางกรณีคำลักษณนามอาจจะไม่ปรากฏก็ได้

ตัวอย่าง

1. กระเป๋าใบนี้ สองร้อยแปดสิบ (บาท)
2. คีทหลังนี้ สิบห้าชั้น

3. เคื่อนนี้ สามสิบเอ็ดวัน

4. รถเก๋งรุ่นนี้ สองประตู

บางประโยคในภาษาพูด คำลักษณะนามอาจจะไม่ปรากฏก็ได้ เช่น ประโยคตัวอย่างที่ 1 แต่ต้องมีเงื่อนไขว่า ทั้งผู้พูด และ ผู้ฟัง ต้องเข้าใจตรงกันว่า คำบอกจำนวนที่พูดนั้น หมายถึง จำนวนของอะไร และคำบอกจำนวนนั้นต้องเป็นจำนวน 2 ตำแหน่งขึ้นไป ถ้าเป็นคำบอกจำนวนตำแหน่งเดียวจะต้องมีคำลักษณะนามปรากฏด้วย เช่น ประโยคตัวอย่างที่ 1 ถ้าเปลี่ยนเป็นคำบอกจำนวนตำแหน่งเดียวจะเป็น

* กระเป๋าใบนี้สอง

ประโยคจะใช้ไม่ได้

2.2.3.2 ภาคแสดงที่ประกอบด้วย คำบอกจำนวน + คำลักษณะนาม กับ คำวิเศษณ์

คำวิเศษณ์ที่ปรากฏร่วมกับคำบอกจำนวน + คำลักษณะนาม จะมีตำแหน่งอยู่ข้างหน้า หรือข้างหลังของ คำบอกจำนวน + คำลักษณะนาม

ตัวอย่าง

1. ห้องนี้ ประมาณสามสิบทารางเมตร

2. หนังสือนี้ สองชั่วโมงพอดี

3. ผ้าชิ้นนี้ สองเมตรเศษ

4. บ้านหลังนี้ สามแสนห้าเท่านั้น

ประโยคตัวอย่างที่ 1 มีคำวิเศษณ์อยู่หน้าคำบอกจำนวน + คำลักษณะนาม ประโยคตัวอย่างที่ 2-3 และ 4 มีคำวิเศษณ์อยู่หลังคำบอกจำนวน + คำลักษณะนาม

คำว่า ประมาณ พอดี เศษ และ เท่านั้น ซึ่งผู้วิจัยถือว่าเป็นคำวิเศษณ์นั้น คร.นววรรณ พันธุเมธา (2525 : 51) เห็นว่า ประมาณ พอดี

และ เศษ เป็นคำเสริมคำบอกจำนวน ส่วน เท่านั้น เป็นคำบอกความสำคัญทั้ง
คำเสริมคำบอกจำนวน และคำบอกความสำคัญทำหน้าที่ขยายคำบอกจำนวน

2.2.4 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำคุณศัพท์ *

คำคุณศัพท์ในภาษาไทย ก็อาจแยกเป็น 2 ชนิดใหญ่ ๆ
ตามรูปการปรากฏได้เช่นเดียวกับคำคุณศัพท์ในภาษาจีน คือ แยกเป็นคำคุณศัพท์ทั่วไป
และ คำคุณศัพท์แบบให้เห็นภาพ **

คำคุณศัพท์ทั่วไปอาจมีพยางค์เดียว เช่น สูง กำ หรือ
มี 2 พยางค์ เช่น สวยงาม สะอาด

คำคุณศัพท์แบบให้เห็นภาพมีลักษณะซับซ้อนขึ้น ส่วนใหญ่จะ
เป็นคำซ้ำคำคุณศัพท์ แต่ก็ยังมีบางชนิดไม่ได้ซ้ำพยางค์ คำคุณศัพท์แบบให้เห็นภาพเท่าที่
พบมี 6 ชนิด ดังนี้

1. คำคุณศัพท์พยางค์เดียว $A \longrightarrow AA$
เช่น แดง - แดง ๆ

2. คำคุณศัพท์พยางค์เดียว $A \longrightarrow AX$

X ในที่นี้มีลักษณะการปรากฏคงที่ กล่าวคือ จะปรากฏอยู่หลัง

คำคุณศัพท์เฉพาะคำ

เช่น เหลือง - เหลืองอ้อย

ยาว - ยาวเพื่อย

* "คำคุณศัพท์" ในที่นี้ นักไวยากรณ์อาจจะเรียกชื่อไม่เหมือนกัน ขอให้ดู
รายละเอียดใน "ชนิดคำที่ใช้ในการวิจัย" ในบทที่ 1

** คำคุณศัพท์แบบให้เห็นภาพ ในที่นี้ใช้ชื่อตามภาษาจีน

3. คำคุณศัพท์พยางค์เดียว $A \longrightarrow AXYZ$

X ซึ่งเป็นพยางค์ที่ 2 มักจะไม่ลงเสียงหนัก เช่น กะ ตะ ส่วน Y และ Z ซึ่งเป็นพยางค์ที่ 3 และ 4 นั้น มักจะลงเสียงหนัก XYZ ก็มีการปรากฏที่เช่นเดียวกับ X ชนิดที่ 2 กล่าวคือ จะปรากฏอยู่หลังคำคุณศัพท์เฉพาะคำจะไม่ปรากฏที่อื่น

เช่น สูง — สูงทะเลนเป็น
เอียง — เอียงกะเท่เร่

4. คำคุณศัพท์พยางค์เดียว $A \longrightarrow ABB$

เช่น เปียก — เปียกชก ๆ

5. คำคุณศัพท์ 2 พยางค์ $AB \longrightarrow AABB$

เช่น สวยงาม — สวย ๆ งาม ๆ

6. คำคุณศัพท์ 2 พยางค์ $AB \longrightarrow ABAB$

เช่น โบราณ — โบราณโบราณ

คำคุณศัพท์ดังกล่าวนี้ จะทำหน้าที่เป็นภาคแสดงได้ และจะปรากฏแต่ลำพัง หรือ จะปรากฏร่วมกับคำอื่นก็ได้ รายละเอียดมีดังนี้

2.2.4.1 ภาคแสดงที่คำคุณศัพท์ปรากฏแต่ลำพัง

คำคุณศัพท์ทุกชนิดทำหน้าที่เป็นภาคแสดงโดย

ลำพังได้

ตัวอย่าง

1. เด็กคนนี้ สวย
2. นักกีฬาคนนั้น สูง
3. ร้านอาหารนี้ สะอาด
4. ผู้ชายคนนี้ ฉลาด
5. สาวเหนือ ค้าวขาว

6. นิ้วมือของนักเปียโนคนนี้ ยาวยาว
7. ห้องนอนผม เล็กเล็ก
8. หน้าเขา กลม ๆ
9. อากาศที่นั่น ^{ฟ้า}ซึ้ง ๆ
10. ผ้าชิ้นนี้ เหลืองอ้อย
11. เส้นค้าย ยาวเพื่อย
12. ฝรั่งคนนี้ สูงทะเหลนเป้น
13. รถคันนี้ เอียงกะเท่เร่
14. เสื้อเขา เปียกซก ๆ
15. ถนนสายนี้ สูง ๆ ต่ำ ๆ
16. อากาศที่นี่ หนาว ๆ ร้อน ๆ
17. อาหารร้านนี้ อร่อยอร่อย
18. งานเมื่อคืน สนุกสนุก

ภาคแสดงในประโยคตัวอย่างที่ 1 และ 2 เป็นคำคุณศัพท์พยางค์เดียว
ภาคแสดงในประโยคตัวอย่างที่ 3 และ 4 เป็นคำคุณศัพท์ 2 พยางค์

ภาคแสดงในประโยคตัวอย่างที่ 5-9 เป็นคำคุณศัพท์ให้เห็นภาพแบบ
หนึ่ง ได้แก่ แบบ A \longrightarrow AA แต่คำคุณศัพท์เหล่านี้ก็ยังแตกต่างกันอยู่บ้างใน
ด้านการออกเสียง คือ คำคุณศัพท์ในตัวอย่างที่ 5-7 ลงเสียงหนักที่พยางค์แรก ส่วน
ตัวอย่างที่ 8-9 ลงเสียงหนักที่พยางค์หลัง

ภาคแสดงในประโยคตัวอย่างที่ 10 และ 11 เป็นคำคุณศัพท์แบบที่ 2
ได้แก่ แบบ A \longrightarrow AX ภาคแสดงในประโยคตัวอย่างที่ 12 และ 13 เป็น
คำคุณศัพท์แบบที่ 3 ได้แก่ A \longrightarrow XYZ ภาคแสดงในประโยคตัวอย่างที่ 14
ได้แก่ แบบ A \longrightarrow ABB

ภาคแสดงในประโยคตัวอย่างที่ 15 และ 16 เป็นคำคุณศัพท์แบบที่ 5 ได้แก่ แบบ AB \longrightarrow AABB ภาคแสดงในประโยคตัวอย่างที่ 17 และ 18 เป็นคำคุณศัพท์แบบที่ 6 ได้แก่ แบบ AB \longrightarrow ABAB จากข้อมูลที่ได้พบ ผู้วิจัยได้สังเกตว่า คำคุณศัพท์แบบนี้เมื่อทำหน้าที่เป็นภาคแสดงในประโยคความเดียวมักจะขึ้นเสียงสูง และ ลงเสียงหนักเป็นพิเศษที่พยางค์ที่ 2

2.2.4.2 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำคุณศัพท์กับคำวิเศษณ์*

คำวิเศษณ์ที่ปรากฏร่วมกับคำคุณศัพท์บางคำ

จะมีตำแหน่งอยู่หน้าคำคุณศัพท์ บางคำอยู่หลังคำคุณศัพท์

ตัวอย่าง

1. ข้อสอบวิชานี้ ค่อนข้างง่าย
2. คุณวิชัย ชยันมาก
3. นักกีฬาคนนั้น สูงจริง ๆ
4. ปลาชนิดนี้ แพงเหลือเกิน

ในประโยคตัวอย่างที่ 1 คำวิเศษณ์ "ค่อนข้าง" มีตำแหน่งอยู่หน้าคำคุณศัพท์ ในประโยคตัวอย่างที่ 2-3 และ 4 คำวิเศษณ์ "มาก" "จริง ๆ" และ "เหลือเกิน" มีตำแหน่งอยู่หลังคำคุณศัพท์

จากตัวอย่างดังกล่าว ผู้วิจัยสังเกตได้ว่าคำคุณศัพท์ที่มีคำวิเศษณ์ปรากฏร่วมด้วยนี้ จะเป็นคำคุณศัพท์ทั่วไปไม่ใช่คำคุณศัพท์แบบให้เห็นภาพ

คำวิเศษณ์ที่ปรากฏในที่นี้ นักไวยากรณ์ไทยอาจจะเรียกชื่อต่าง ๆ กัน แต่ไม่ว่าจะเรียกชื่ออะไรต่างก็เห็นว่าทำหน้าที่ขยาย เช่น พระยาอุปถัมภ์คิลปสาร (2522 : 107-149) เห็นว่าคำเหล่านี้ "ใช้ช่วยกริยาด้วยกัน" หรือ "มีหน้าที่เกี่ยวข้องเป็นบทขยายของกริยา และ คำวิเศษณ์ด้วยกัน" คร. วิจิตรนั ภาณพงศ์

* คำคุณศัพท์ และ คำวิเศษณ์ ในที่นี้ นักไวยากรณ์อาจจะเรียกชื่อต่าง ๆ กัน รายละเอียดดู "ชนิดคำที่ใช้ในการวิจัย" ในบทที่ 1

(2524 : 28) ถือว่าเป็น "คำขยายกริยา" คร.นววรรณ พันธุเมธา

(2525 : 23) ถือว่าเป็น "คำที่ขยายคำกริยา"

2.2.4.3 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำคุณศัพท์กับ
คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม

คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม ที่
ปรากฏร่วมกันกับคำคุณศัพท์ จะมีตำแหน่งอยู่หลังคำคุณศัพท์

ตัวอย่าง

1. นักกีฬาคนนี้ สูงสองเมตร
2. คุณอุทัย นักทกลีบท่ากีโล
3. ฝานี้ กว้างสองเมตร
4. น้ำเคือก ร้อนหนึ่งร้อยองศา

คร.นววรรณ พันธุเมธา (2525 : 36) เห็นว่า คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม ทำหน้าที่ขยายคำคุณศัพท์ ซึ่งท่านเรียกว่าคำกริยาแสดงสภาพ แต่คำกริยาแสดงสภาพของ คร.นววรรณ พันธุเมธา ก็เทียบได้กับคำคุณศัพท์ใน วิทยานิพนธ์เล่มนี้นั่นเอง

2.2.4.4 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำคุณศัพท์กับคำบุพบท
"กว่า" + คำนาม หรือ คำสรรพนาม

คำบุพบท "กว่า" + คำนาม หรือ คำสรรพนาม
ที่ปรากฏร่วมกันกับคำคุณศัพท์มีตำแหน่งอยู่หลังคำคุณศัพท์

ตัวอย่าง

1. อุดมสูงกว่าวีระ
2. ทูเรียนแพงกว่าสำไย
3. อ็อคหนักกว่าดม

4. รวดเร็วกว่ารถเมล์

ดร.นววรรณ พันธุเมธา (2525 : 63) เห็นว่า คำ "กว่า" เป็น "คำเชื่อมบอกการเปรียบเทียบในหน้าคำนาม หรือประโยคที่บอกการเปรียบเทียบ"

คำ "กว่า" ดร.วิจินต์ ภาณุพงศ์ เห็นว่า เป็นคำบุพบท คำนาม หรือ คำสรรพนามที่มีคำ "กว่า" นำหน้า ท่านเห็นว่า น่าจะจัดเป็น "สถานวลีเทียม" (a pseudo-locational expression) คือ เป็นคำนามที่อยู่หลังคำบุพบท และมีไต่บอกสถานที่และเวลา (1970 : 91) ดร.วิจินต์ ภาณุพงศ์ เห็นว่า สถานวลีเทียมขยายคำกริยา

2.2.5 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำเลียนเสียง

ตัวอย่าง

1. เสียงกลองตุ้มๆ
2. เสียงโทรศัพท์กริ่ง ๆ

2.3 การศึกษาเปรียบเทียบภาคแสดงที่ไม่มีคำกริยาปรากฏในภาษาจีน และภาษาไทย

เราอาจจะเปรียบเทียบภาคแสดงที่ไม่มีคำกริยาปรากฏในทั้งสองภาษาได้ดังนี้

2.3.1 ชนิดของคำที่ทำหน้าที่เป็นภาคแสดง

ชนิดของคำที่ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงได้ ในภาษาจีนมี 6 ชนิด ในภาษาไทยมี 5 ชนิด ดังนี้

ภาษาจีน	ภาษาไทย
1. คำนาม	1. คำนาม
2. คำสรรพนาม	2. คำสรรพนาม
3. คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม	3. คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม

4. คำคุณศัพท์	4. คำคุณศัพท์
5. คำเลียนเสียง	5. คำเลียนเสียง
6. คำลักษณนาม	

จะเห็นได้ว่า ชนิดของคำที่ปรากฏในภาคแสดงที่ไม่มีคำกริยา ในทั้งสองภาษา คือ คำนาม คำสรรพนาม คำบอกจำนวน คำลักษณนาม คำคุณศัพท์ และคำเลียนเสียง ส่วนคำลักษณนามปรากฏแต่ในภาษาจีนไม่ปรากฏในภาษาไทย

2.3.2 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำนาม

ในภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำนามนั้น ทั้งสองภาษาต่างก็มีทั้งภาคแสดงที่ "คำนามปรากฏแค่ลำพัง" และ "ภาคแสดงที่คำนามปรากฏร่วมกับคำอื่น"

ตามข้อมูลที่ยูวีวิจัยรวบรวมได้ คำนามที่บอก วัน วันสำคัญ และ ฤดูกาล คำนามที่บอกตำแหน่ง อาชีพหรือฐานะ คำนามที่บอกลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่งของบุคคล ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงได้ทั้งในภาษาจีนและภาษาไทย แต่คำนามที่บอกปรากฏการณ์ธรรมชาติ หรือ ชื่อโรคทำหน้าที่เป็นภาคแสดงในภาษาจีนเท่านั้น ส่วนคำนามที่บอกชื่อคนทำหน้าที่เป็นภาคแสดงในภาษาไทยเท่านั้น

ทั้งภาษาจีนและภาษาไทยมีภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำนาม กับคำนาม คำนามกับคำคุณศัพท์ คำนามกับคำบอกจำนวน + คำลักษณนาม และคำนามกับคำวิเศษณ์

ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำนามกับคำนามในภาษาจีนไม่มีคำบุพบทปรากฏร่วมกัน ในภาษาไทยในบางกรณีมีคำบุพบทปรากฏร่วมและอาจจะมีการสรรพนามปรากฏแทนที่คำนามด้วย

ตำแหน่งของคำคุณศัพท์ คำนาม และ คำวิเศษณ์ที่ปรากฏร่วมกับคำนามในภาษาจีนและภาษาไทยต่างกัน คือ ในภาษาจีนคำคุณศัพท์ คำนาม และ คำวิเศษณ์ มีตำแหน่งอยู่หน้าคำนาม แต่ในภาษาไทยมีตำแหน่งอยู่หลังคำนาม

คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม ที่ปรากฏร่วมกับคำนาม ในภาษาจีนและภาษาไทยมีทั้งเหมือนและต่างกัน ในภาษาจีนคำบอกจำนวน + คำลักษณนาม ส่วนใหญ่มีตำแหน่งอยู่หน้าคำนาม แต่ที่ปรากฏอยู่หลังคำนามก็มีบ้าง ในภาษาไทย

คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม มีตำแหน่งอยู่หลังคำนาม

ภาคแสดงที่คำกริยาไม่ปรากฏและมีคำนามเป็นส่วนประกอบ
ในภาษาจีนและภาษาไทยมีลักษณะคล้ายกันอยู่ประการหนึ่งคือ ต่างก็เติมคำกริยาเข้าไป
ได้เป็นส่วนใหญ่ คำกริยาที่เติมได้ในภาษาจีนโดยมากจะเป็นคำ 是 shì "เป็น"
ในภาษาไทยโดยมากจะเป็นคำ "เป็น"

2.3.3 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำสรรพนาม

ทั้งในภาษาจีนและภาษาไทย คำสรรพนามที่ปรากฏในภาค
แสดงโดยที่คำกริยาไม่ปรากฏได้แก่ ปรากฏสรรพนาม

คำปรากฏสรรพนามในภาคแสดงของทั้งสองภาษาต่างก็ไม่
มีรูปปฏิเสธ และมีคำขยายไม่ได้เช่นเดียวกัน

ในภาษาจีนจะเติมคำกริยา 是 shì "เป็น" หน้าคำ
สรรพนาม ในภาคแสดงได้เกือบทุกคำ (เท่าที่พบ มีคำปรากฏสรรพนามคำเดียวที่
เติมคำกริยาไม่ได้ คือ 怎麼樣 Zěnmeyàng "อย่างไร")
ในภาษาไทยจะเติมคำกริยา "เป็น" หรือ "คือ" หน้าคำปรากฏสรรพนามในภาคแสดง
ได้ทุกคำ

2.3.4 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำบอกจำนวน + คำลักษณนาม

ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำบอกจำนวน + คำลักษณนาม
ในทั้งสองภาษาอาจมีคำวิเศษณ์อยู่ด้วยหรือไม่ก็ได้

คำบอกจำนวนที่ปรากฏในภาคแสดงของภาษาจีน ที่คำกริยา
ไม่ปรากฏมีทั้งคำบอกจำนวนนับและคำบอกลำดับที่ แต่ในภาษาไทยมีคำบอกจำนวนนับ
เพียงชนิดเดียว

คำบอกจำนวนของทั้งสองภาษาเมื่อปรากฏในภาคแสดง
มักจะมีคำลักษณนามปรากฏ แต่ก็ยังมีบางประโยคที่คำลักษณนามอาจจะไม่ปรากฏก็ได้
ถ้าผู้พูด และ ผู้ฟัง สามารถเข้าใจตรงกันว่าจำนวนที่พูดนั้นเป็นจำนวนของอะไร
เช่น "รถคันนี้สามแสนห้า"

ในภาษาจีนคำวิเศษณ์ที่ปรากฏร่วมกับ คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม จะมีตำแหน่งอยู่หน้าคำบอกจำนวน + คำลักษณนาม แต่ในภาษาไทย คำวิเศษณ์บางคำมีตำแหน่งอยู่หน้าและบางคำมีตำแหน่งอยู่หลังคำบอกจำนวน + คำลักษณนาม

2.3.5 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำคุณศัพท์

ทั้งในภาษาจีน และ ภาษาไทย คำคุณศัพท์ในภาคแสดง อาจปรากฏแต่ลำพัง หรือปรากฏร่วมกับคำวิเศษณ์ หรือปรากฏร่วมกับคำบอกจำนวน + คำลักษณนาม หรือปรากฏร่วมกับคำบุพบท (ในภาษาจีน คือ 比 bǐ "กว่า" ในภาษาไทย คือ คำ "กว่า") + คำนาม หรือ คำสรรพนาม

ในภาคแสดงที่คำคุณศัพท์ปรากฏแต่ลำพัง คำคุณศัพท์ของ ทั้งสองภาษาอาจเป็นคำคุณศัพท์แบบทั่วไป หรือคำคุณศัพท์แบบให้เห็นภาพดังนี้

1. คำคุณศัพท์ทั่วไปของทั้งสองภาษามีพยางค์เดียว และ 2 พยางค์ ดังนี้

1. คำคุณศัพท์พยางค์เดียว

ภาษาจีน	ภาษาไทย
紅 hóng "แดง"	ใหญ่

2. คำคุณศัพท์ 2 พยางค์

ภาษาจีน	ภาษาไทย
偉大 wěidà "ยิ่งใหญ่"	สะอาก

2. คำคุณศัพท์แบบให้เห็นภาพ

คำคุณศัพท์แบบให้เห็นภาพ ในภาษาจีนจะมีคำ 的 de ตาม หลังอยู่เสมอ แต่ในภาษาไทยไม่มีคำอะไรตามหลัง

คำคุณศัพท์แบบให้เห็นภาพในภาษาจีนและภาษาไทยมีรูปแบบ
เหมือนกัน 4 แบบ ได้แก่

ภาษาจีน	ภาษาไทย
1. แบบ AA	
高 高 的 <i>gāogāode</i>	หวาน ๆ
"สูง ๆ"	
2. แบบ ABB	
白 苍 苍 的
<i>báicāngcāngde</i>	เปี้ยกซก ๆ
"ขาวซีด ๆ"	
3. แบบ AABB	
漂 漂 亮 亮 的
<i>piàopiàoliàngliāngde</i>	สูง ๆ ท่า ๆ
"สวย ๆ งาม ๆ"	
4. แบบ ABC	
黑 不 溜 秋 的
<i>hēibuliūqiūde</i>	เศ็ยตะเหมะแะ
"ดำปี้"	

นอกจากนี้แล้ว มี 3 ชนิด ที่ปรากฏเฉพาะในภาษาจีน แต่ไม่
ปรากฏในภาษาไทย 3 ชนิดนี้ ได้แก่

- แบบ A B C 的 de
肥 的 噜 兒 的 *féidelūde*
"อ้วนจ้ำม่า"
- แบบ A 里 li A B 的 de
馬 里 馬 虎 的 *mǎlimǎhude*
"ยุ่งอึ้งคูงนัง"

3. แบบ B A B A de 的

冰涼冰涼的 bīngliángbīngliángde

"เย็นยะเยือก"

ปรากฏ เช่น
 ในภาษาไทย มีคำคุณศัพท์แบบให้เห็นภาพ ซึ่งในภาษาจีนไม่มี

1. แบบ A X

เหลืองออย

2. แบบ A B A B

สะอากสะอาก

ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำคุณศัพท์กับคำวิเศษณ์

คำวิเศษณ์ในภาคแสดงภาษาจีนส่วนใหญ่มี

ตำแหน่งอยู่หน้าคำคุณศัพท์ แต่ก็มีบางคำที่มีตำแหน่งอยู่หลังคำคุณศัพท์

คำวิเศษณ์ในภาคแสดงภาษาไทย บางคำมี

ตำแหน่งอยู่หน้าคำคุณศัพท์ บางคำมีตำแหน่งอยู่หลังคำคุณศัพท์

คำคุณศัพท์ที่ปรากฏร่วมกับคำวิเศษณ์ทั้งในภาษา
 จีนและภาษาไทย ส่วนใหญ่จะเป็นคำคุณศัพท์ทั่วไป คำคุณศัพท์แบบให้เห็นภาพมักไม่
 ปรากฏร่วมกับคำวิเศษณ์

ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำคุณศัพท์กับคำบอกจำนวน +
 คำลักษณนาม

คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม ที่ปรากฏร่วม
 กับคำคุณศัพท์ของทั้งสองภาษามีตำแหน่งอยู่หลังคำคุณศัพท์

ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำคุณศัพท์ คำบุพบท 比 bǐ

"กว่า" คำนาม หรือ คำสรรพนาม

ในภาษาจีนคำบุพบท 比 bǐ "กว่า" + คำนาม หรือ

คำสรรพนามมีตำแหน่งอยู่หน้าคำคุณศัพท์ แต่ในภาษาไทยคำบุพบท "กว่า" +
คำนาม หรือ คำสรรพนามมีตำแหน่งอยู่หลังคำคุณศัพท์

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย